

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שלישי כ"ו תמוז תשפ"א | דף היומי בבלי: יומא פו | דף הכולל: יומא ס.
דף היומי בהלכה: מסעיף ב' עד תחילת סימן תרכ"ב.
מוסר: שם עולם - פרק י"ב עד 'והנה באשה יולדת'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: פרק י' 'והנה ודאי כי מלאכה' עד פרק יא 'והנה דברתי עד הנה'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

מרן הגראי"ל זצ"ל הרים לפתע את קולו וזעק: "שוויג!" – רק לשתוק! | הדבר 'היחיד' ששרד בירושלים 'מזמן הבית' ועד עתה... | 'ביעיצומו של ליל חורף סוער יצא אבא לרחוב וחיפש את הסנדלר הנסתר של קובנא' | 2183

חדשות דרשו

למה התרגש הרבי מבאיאן בעת ששבת בטבריה?

David Cohen/Flash90

המחזה המופעים שנחשף לנגד עיני כ"ק מרן אדמו"ר מבאיאן שליט"א כשנכנס לבית המדרש, והדברים שהגיב על כך במוצאי השבת

טופסי הבחינה וכתבו תשובות במרץ רב. שאל הרבי במה דברים אמורים, וכשנאמר לו שהאברכים החשובים עורכים בשעה זו את מבחני 'דרשו' התרגש הרבי מאוד, ולא הסתיר את התפעלותו הרבה. הרבי אף התעניין האם האברכים נבחנו עם תוס' או בלי, ומי הם הנבחרים על המשנה ברורה במסגרת 'הדף היומי בהלכה' ועוד. הוא גם ביקש מהאחראי במקום שייתן לו העתק מכל אחד מטופסי הבחינות, וכמובן שהאחראי לא איחר למלא אחר מצוות הרבי.

במוצאי השבת הודה הרבי מקרב לב למארגנים ולתרמים והאציל עליהם מברכותיו כשהוא מפרט את כל הפעולות הרבות שנעשו על ידם ואינו שוכח להודות על כל העניינים הגשמיים והרוחניים שהועמדו למען הקהל הקדוש בעמל וביגיעה מצד המארגנים.

בייחוד הרבה האדמו"ר לשבח ביתר שאת את קיומם של במחני 'דרשו' ואת הנבחרים עצמם, כשהוא מדגיש שהדבר גרם לו קורת רוח מיוחדת במינה כשראה את האברכים נבחנו על

שבת הוקרה מיוחדת התקיימה בשבת פרשת פנחס, בעיה"ק טבריה, לנדיבים אשר בעם שהרימו תרומתם והזילו מכספם תרומה של לפחות 20 אלף שקלים לטובות מוסדות התורה והחסידות של חצה"ק באיאן, בראשות כ"ק מרן אדמו"ר מבאיאן שליט"א.

בשבת השתתפו רבים מבני הקהילה שחתמו על הוראות קבע ארוכות טווח, המגיעות לכדי חשבון כולל של 20 אלף שקלים, ואף יותר.

וכמו כן קבוצה של יהודים, גם בקרב השובתים בשבת ההוקרה בטבריה, היו לא מעט נבחרים קבועים ב'דרשו', שביקשו וגם קיבלו שירות מלא מארגון 'דרשו' שפתח עבורם במיוחד מוקד בחינה חד פעמי במתחם בו שהו, על מנת שיוכלו לערוך את המבחן על הדפים שנלמדו בחודש האחרון.

ישבו האברכים ונבחנו והנה הופיע כ"ק מרן אדמו"ר מבאיאן שליט"א בבית המדרש, כדי לסקור את המתחולל במקום. הרבי הבחין מיד בקבוצה בת עשרות הנבחרים שישבו רכונים על גבי

היקרים נסעו לשבת הוקרה, שהיא לכאורה שבת של מנוחה ומרגוע, תוך התרחקות ממרוץ החיים השוטף למקום של שקט ושלווה, גם לשם נשאו עמלי התורה את עול התורה הקדושה על גבם בגיל וברננה, וישבו להיבחן על תלמודם מהחודש האחרון.

גיעתם בתורה מהחודש האחרון, והזיר את דברי האור החיים הקדוש בפרשת פנחס, על בני משפחות 'יישכר חמור גרם' עמלי התורה, וגודל מעלתם ושבתם. במיוחד ציין הרבי כי התרגש לראות שגם בזמן שהאברכים

יהלומים מגדולי ישראל

רבינו שליט"א הזדעק: "חלילה וחס! אתה לא תעשה מריבות, רק לשתוק!"

אהבת חינוך: הרה"ג רבי גדליה הוניסברג שליט"א, במעשים מופלאים בגנות המחלוקת ורדיפה אחר השלום, ממוחיצתו של מרן הגר"ח קניבסקי שליט"א | מגזין 'במה'

לא יכול להתרכז בתפילה מרוב צער

יהודי שפך את ליבו לפני רבינו שליט"א על צער שעושים לו. רבינו שמע הכל. היה זה לפני תפילת מנחה. לאחר התפילה הבחין הגאון רבי יצחק שאול שליט"א שרבינו שליט"א מתפלל שוב תפילת שמונה עשרה.

לאחר התפילה שאל רבי יצחק שאול את רבינו, מדוע התפלל שוב שמונה עשרה? אמר רבינו שליט"א: בפעם הראשונה של שמונה עשרה לא יכולתי להתרכז כלום מרוב הצער שהיה לי לשמוע מאותו אדם מה שעובר עליו. לא יכולתי להתרכז בתפילה ולכן התפללתי שוב. להלכה כמובן דבר זה אינו נוגע לכל אחד.

בורח מן הכבוד

עוד סיפר לי רבי יצחק שאול שליט"א: אין לך מושג כמה אבא אינו עושה עסק מעצמו כל חייו. במשך שנים, אי אפשר לפרט, היו כל מיני דברים, מעולם לא שמענו ממנו כלום, אם נפגע ממישהו או כל דבר אחר, מעולם לא דיבר מילה, מעולם לא הראה שנעלב או נפגע ממישהו.

כמובן, אוי ואבוי אם היה מגלה שמישהו עושה 'עסק' סביבו, כל דבר היה משתיק ולא עושה עסק משום דבר.

"שווייג שווייג שווייג!"

באחת השנים כשהייתי אצל רבינו הגרא"ל שטינמן זצוק"ל, נכנס יהודי ת"ח לשכנעו עד כמה חשוב לפרסם איזה דבר שיכול מאוד מאוד להועיל לכבוד התורה בכללות ולרבינו הגרא"ל בפרט, בנושא ציבורי מסוים. הלה הפציר ברבינו שוב ושוב וניסה כיוונים מכיוונים שונים. לאחר שרבינו התנגד לכך מספר פעמים, הרים לפתע את קולו ממרום גילו המופלג וזעק: "שווייג שווייג שווייג!" (לשתוק, לשתוק, לשתוק!).

זו המורשת שהנחילו ומנחילים לנו לדורות רבותינו זצוק"ל ויבלחט"א. הביא לדפוס: הרב ישראל קוטלר

(מגזין 'במה')

אמר לי הגאון רבי יצחק שאול קניבסקי שליט"א: "אני מתבונן על אבי מורי שליט"א, כל ימי חייו שיהיה בריא עמו"ש, בורח ומתרחק שלא תהיה שום מתיחות עם אף אחד ושלא תהיה שום מריבה עם אף אחד. תמיד דואג רבינו שליט"א גם אם מתעורר משהו הכי קטן, מיד להשתיק את הכל".

תמיד כשנכנסים לומר לרבינו שליט"א דבר מה וגם כאשר הרבנית ע"ה הייתה שואלת על דברים מסוימים של ויכוחים מה לעשות, רבינו שליט"א כסדר תמיד משתיק ואומר: "לא להתערב", ומיד מסדר הכל שלא יהיה שום רשם של מתיחות או מריבה חלילה. "רק לשתוק!"

לפני עשרות רבות של שנים הייתה איזו רגישות בנושא מסוים שנגע לכבוד התורה. יהודי נכבד ונמרץ הגיע לרבינו שליט"א והפציר: "רבינו יתן לי רשות, אני יכול לטפל בזה ביד קשה וכל הסיפור מיד יסתיים". רבינו שליט"א הזדעק: "חלילה וחס! חלילה וחס! אתה לא תעשה מריבות בינינו, אתה לא תעשה שום דבר, רק לשתוק! רק לשתוק!..."

מחאה על ביזוי תלמיד חכם

אירע סיפור עם תלמיד חכם שהיה בקשר טוב מאוד עם רבינו שליט"א ורבינו שליט"א שמע ממנו מילת זלזול רח"ל על קדוש ישראל מרן הגרא"מ שך זצוק"ל. רבינו שליט"א לא יכל לעצור בעד נפשו, לקח פתק וכתב: "לכבוד פלוני, חששתי מהגמרא בבבא מציעא פ"ד ע"ב כמה חמור מי ששומע זלזול בת"ח ואינו מוחה, והיות ואנחנו כבר מכירים את הרב שך מבחורתנו בשיבה בלומז"א שכל מעשיו לשם שמים, לכן ראיתי חובה להעיר על כך".

יותר 'חכמים'...

בפרשייה ציבורית שהיו מעורבים בה מרן הסטייפלער זצוק"ל ומרן הגרא"מ שך זצוק"ל, הגיע יהודי נכבד לרבינו שליט"א והערה בפיו. אמר לו רבינו שליט"א, "אתה חושב שאת כל הגאונות שלך לא חשבו אבא שלי והרב שך!?"...

היה זה באמצע החורף. הקור בחוץ היה איום ונורא. כל הדרכים היו מלאות שלג וקרח. אך אבא יצא מהבית. ידענו שמשוהו קרה, אולם לא ידענו מה הדבר...

מעשה מאלף הממחיז את הזהירות הנדרשת ככבודם של שלוחי גדולי התורה

של החנות (לפי החוק העירוני, ביום ראשון היו החנויות סגורות, אך הייתה דלת צדדית, שמי שנוזקק בדחופות לנעליים היה נכנס דרכה וקונה את אשר ברצונו. ליהודים הייתה בכך הקלה גדולה, משום שבאופן זה הייתה אפשרות למכור גם בימי ראשון).

אבא החל לזרוז את כולם, והאנשים עזבו את החנות. באותה עת נכנס הצדיק רבי בערצ'יק וניגש לאבא כדי לזרוז שיסגור את החנות. אבא אמר לרבי בערצ'יק: "אינך צריך לזרוזני. אתה יכול לראות שכבר סגרתי את הקופה ושלחתי את כולם מהחנות". ורבי בערצ'יק אכן ראה זאת. הוא יצא והמשיך לעבור בין החנויות, ואבא סגר את חנותו.

שבת נכנסה, ואנו צעדנו לבית כנסת 'החייטים'. כשחזרנו, ראינו על פניו של אבא עצבות גדולה ושברון לב. גם כשקידש, נראה על פניו דוק של עצבות. הוא אכל מעט מאד, ולא הוציא מילה מפיו. חשבנו שהוא אינו חש בטוב.

אבא סיים במהירות את סעודת השבת, ובירכנו ברכת המזון תוך תמיהה עצומה. בכל שבת, הייתה סעודת השבת בביתנו נמשכת מספר שעות, שהיו מלאות משא ומתן בעומקה של תורה. אם כן, לא פלא שכה התפלאנו על הנהגתו של אבא באותה שבת. בבית היה כלל: מה שאבא עושה - הוא עושה בחכמה ודעת, ואין לשאול על מעשיו.

בדרך כלל, רגיל היה אבא להמשיך ללמוד לאחר סעודת שבת. אולם באותה שבת קם אבא מהשולחן ועזב את הבית. היה זה באמצע החורף. הקור בחוץ היה איום ונורא. כל הדרכים היו מלאות שלג וקרח. אך אבא יצא. ידענו שמשוהו קרה, אולם לא ידענו מה הדבר.

לאחר זמן חשבנו, שהדבר קשור לקבלת הפנים של אבא לרבי בערצ'יק הסנדלר בערב שבת. אבא הסתובב בקור העז ובחושך מבלי להתחשב במצבו, שהרי היה אדם חלש מחמת מחלתו. תחילה חיפש את הצדיק רבי בערצ'יק בכל בתי הכנסיות ובכל בתי המדרשות, ולאחר מספר שעות של חיפושים ניסה לברר את כתובת ביתו. משלא קיבל אבא תשובה על כך, היות שהאנשים לא הכירו את רבי בערצ'יק, חזר אבא במר נפשו הביתה. כל ליל שבת לא הצליח להירדם בשל צערו.

באמצע הלילה אבא קם, התלבש והחל לחפש שוב את רבי בערצ'יק בבתי הכנסיות. כעבור זמן מצא את הצדיק יושב ואומר תהילים בבית המדרש החדש. אחי הגדול ר' דוב סיפר לי, שאבא

מספר הרב יצחק אלחנן גיברלטר ז"ל בזכרונותיו: בקובנה פעלה במלוא עוצמתה אגודת 'מזהירי שבת'. אגודה זו הופעלה בהתנדבות על ידי אנשים יראים, שאחת מפעולותיהם הייתה ללכת בערב שבת לבעלי החנויות בקובנה ולהזהיר על השבת המתקרבת. הם עשו זאת, משום שבימי החורף הייתה השבת נכנסת מוקדם מאד. בסביבות השעה 12.30 בצהריים סגרו את החנויות, ובשעה 1.30 כבר הלכו לבית הכנסת לתפילת קבלת שבת. אנשי אגודת 'מזהירי שבת' עברו מחנות לחנות וזרוזו את סגירת החנויות. הם לא הרפו ממלאכתם, ורק כאשר היו בטוחים שכולם סגרו את החנויות, התירו לעצמם ללכת לבית הכנסת.

אגודה זו פעלה תחת פיקוחו המלא של הגאון בעל 'דבר אברהם', רבה של קובנה. ארגון 'מזהירי שבת' ארגן בכל בתי הכנסת בקובנה דרשות שמסרו דרשנים מפורסמים, ונושא השיחות היה בעיקר שמירת השבת. בתי הכנסת היו מתמלאים לאחר סעודת שבת, בפרט בלילות החורף, כאשר בשעה חמש אחר הצהריים היה רוב הציבור לאחר סעודת ליל שבת.

אחד מחברי ארגון 'מזהירי שבת', היה אחי אמי, הרב הקדוש רבי שבתאי כגן הי"ד. הוא היה אף אחד הדרשנים הגדולים. פיו היה מפיק מרגליות. הוא היה דורש בליל שבת בשלושה בתי כנסת בעיר. כשסיים לדרוש בבית כנסת אחד, עבר לבתי כנסת נוספים, שהיו מלאים בשומעים. לפני הדרשה, היה דודי נוהג לפנות לאבי ולפרט באוזניו את מה שהוא רוצה לומר בדרשה. לאחר הסכמת אבא, היה הולך ודורש.

בקובנא היה יהודי צדיק בשם רבי בערצ'יק. הוא היה אדם בודד וערירי, ולפרנסתו עבד כסנדלר. הוא היה צדיק בכל מעשיו, ולאחר עבודתו היה יושב בבית המדרש הגדול, ומלבד השתתפותו בשיעורי התורה היה אומר תהילים במתיקות. רבי בערצ'יק היה אחד הצדיקים הנסתרים של קובנה. חשבוהו לסנדלר, מתקן נעליים גלמוד. שאר הפרטים אודותיו לא היו ידועים. רבי בערצ'יק היה מפעילי 'מזהירי השבת'. בכל ערב שבת, בפרט בימי שישי הקצרים של הקיץ, היה עובר מחנות לחנות ומזרוז את הבעלים לסגור את החנויות מפני כבוד השבת.

ערב שבת אחד, הצדיק רבי בערצ'יק עבר בין החנויות, ואף על חנותו לא פסח. הוא נכנס לחנות, שהמתה קונים. כשראה אבא את השעה המתאחרת, מיד הכריז שמעתה הוא אינו מוכר סחורה, ומי שמוכר לקנות נעליים יבוא ביום ראשון מהדלת הצדדית

תורה, ואילו היה מגיע לחנות הגאון רבה של קובנה - לא היה מכבדו כך?!

כשרבי בערצ'יק ראה שאבא לא נרגע, השיב: "אני חושב שכיבדת אותי בתכלית הכבוד, ואם אתה מרגיש שלא כיבדתני כפי שנראה בעיניך, הנני מוחל על כך מחילה גמורה". כשהרגיש אבא שהצדיק רבי בערצ'יק התפייס, שב הביתה והשיב את שמחת השבת לביתנו.

חלפה שנה מאז אותו מקרה, והצדיק רבי בערצ'יק הלך לבית עולמו. למעשה, איש לא הכירו, אך כשאבא שמע שהצדיק רבי בערצ'יק נפטר, הוא אחז בידו - שניים מצידו האחד ושניים מצידו השני - וכך הלכו בני משפחתנו אחר ארונו של רבי בערצ'יק. בהלוויתו לא היה בתחילה אף מניין אנשים. אבל כל מי שראה את אבינו הצדיק מלווה את הנפטר בדרכו האחרונה, הצטרף והלך אחר הארון. כך הצטרף ציבור גדול להלוויה, אף אלו שלא הכירוהו ולא ידעו כי צדיק נסתר היה כל ימי חייו. אנשים החלו לסגור חנויותיהם מפאת דין ביטול מלאכה בהלווית צדיק. כשעלינו מרחוב לוקשה ל'הר הירוק', כבר התקהלו אלפי אנשים, וההלוויה הפכה לאחת ההלוויות הגדולות שידעה קובנה.

(גיליון 'אייר נזר')

לקח את כולנו, ארבעת הבנים, לפני הצדיק לבקש ממנו מחילה. אבא ניגש אליו והתחנן בפניו שיסלח לו.

הסנדלר, רבי בערצ'יק, הביט בו בתמהון, הוא לא הבין מה אבא רוצה ממנו. הפעילות בין אנשי 'מזהירי השבת' הייתה כבוד עצום בעבורו, שהרי הוא חלק מארגון שבראשו עומד הגאון בעל 'דבר אברהם' רבה של קובנה. רבי בערצ'יק התפלא ואמר לאבא: "אינני מבין אותך. הרי קיבלת את פניי בצורה יפה כל כך, הסברת לי שאתה שולח את כל הקונים וסוגר את החנות, ואף ראיתי זאת בעיניי. יצאתי מחנותך כששמחה בליבי. איך אפשר לקבל יהודי בצורה יפה יותר? הלואי שכולם יקבלו אותי כך. אכן לא הייתי צריך להיכנס לחנותך כלל וכלל, משום שראיתי כי זירת את הקונים ולא המשכת למכור".

אבא השיב לו: "אתה, רבי בערצ'יק, שלוחא דרבנן. אתה שליח של רבה של קובנה, ושלוחו של אדם כמותו. הייתי צריך לכבד אותך כאילו הגאון רבה של קובנה מגיע לחנותי, ואני לא כיבדתי אותך כפי שראוי לכבד שליח של רבנן, וזאת מחמת הטרדה בערב שבת". אבא המשיך ואמר, שאף בעת סגירת החנות היה עליו להושיב את רבי בערצ'יק על כסא של זהב ולרקוד לפניו, שהרי הוא שליח דרבנן וצריך לכבדו בכבוד התורה. הוא טען ששולחיו הינם גדולי

בין המצרים

בשובו מירושלים הקיפוהו תלמידיו בהתרגשות
"רבי! סֵפֶר לָנוּ מַה רֵאִית! הָאֵם נוֹתְרוּ שְׂרִידֵי יָמֵי
קִדְמוֹת? עוֹד נִשְׁאָר מִשְׁהוּ מֵאִזּוֹ?". הַשֵּׁיב הֵרַב "זֶה הַדָּבָר
הַיָּחִיד שֶׁשָּׂרַד בִּירוּשָׁלַיִם 'מִזְמַן הַבַּיִת' וְעַד עַתָּה..."

הרב יחיאל מיכל מונדרוביץ' - עתיקות ירושלמיות

לבש נפוליאון בגדי אזרח ויצא לשכונת היהודים בפריז הברייה, מחפש דמות שתשמש דמות-דוגמא לצייר המלכותי. סבב ברחובות עד שעניו נפלו על יהודי קבצן יושב בקרן זווית, מכריז ומבקש נדבות. זקנו מגודל ופרוע, מצחו גבוה חרוש קמטים, בגדיו קרועים, גופו צנום, אך עיניו רושפות. נפש סוערת ניכרת דרכן. פנה המלך על האיש "אדוני! עסקה טובה לי עבורך! סור לביתי, ושם, במשך מספר ימים, תשב מול אומן שיצייר את דיוקןך על בד הקנבס". "ומה עבורי בעסקה?" שאל היהודי. "אשלם 100 זהובים ליום 'עבודה'". 100 זהובים! דמי 'קבצנות' של חצי שנה! "מה הכתובת? מתי לבוא?" "תגיע מחר בחצות היום לארמון...". "ארמון?" נזעק היהודי "אתה גר בארמון?". "כן" השיבו נפוליאון "קיסר צרפת אנכי". רשם לו פתק, ונעלם.

בהתרגשות גדולה מיהר הקבצן לביתו. במוחו רואה זהובים נוצצים. ברור לו כי אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק! הוא מתרחץ ומסתפר. מסתרק ומתקן זקנו. לובש בגדיו היפים ביותר, וכך, נקי ובוהק מתייצב בשעה שנועדה. השומר רואה 'אישור

הקיסר נפוליאון יצא לטייל לעת ערב, וראה אור קלוש מבליח מבית הכנסת. הסתקרן ונכנס, וראה יהודים יושבים על הקרקע, וקוראים לאור נרות בקול נהי. התעניין ושמע שמתאבלים על חורבן בית המקדש וירושלים. "מתי? מי? שְׂרֵי וְיִזְעֲצֵי לֹא דְיוּחוּ לִי מאומה, ואף לא קראתי על כך בעיתון!". הסבירו לו שזה היה לפני אלפי שנים! הפטיר ואמר "רק לעם שבוכה על העבר, גם אחרי שנים כה רבות, לו מובטח עתיד!".

בהיותו שוחר דעת, התחיל לעיין ולתור בספרות העתיקה ובמקורות שעמדו לרשותו, והתרשם במיוחד מדמותו של ירמיהו הנביא. בעוז רוח השמיע ירמיהו דבר ה', למרות שסבל רדיפות והצקות, הושלך לבור טיט ונרגם באבנים. הקיסר שאב השראה מאישיות זו, דמות אמיצה ואמיתית, והחליט לקבוע בחדר מלכותו פּוֹרְטֵרֵט, ציור ענק עם דיוקנו של הנביא. נפוליאון דמיין בעיני רוחו את המראה: שוק הומה אדם, ברקע - חומות עיר, ובקדמת הציור - ירמיהו עומד ובקול קורא מתחנן כי העוברים ושבים ישובו אל ה'.

המקדש, לתיאור הקדושה, הרוח וההוד. אין מתאים יותר ממשל בן-המלך שאבד, עד ששכח שבן מלך הוא... הפסיק להתגעגע, שקע בחיי החולין, כמה עצוב!

אחד הצדיקים ביקר בארץ ישראל לפני כמה וחמישים שנה. בשובו הקיפוהו תלמידיו בהתרגשות "רבי! ספר לנו מה ראית! האם נותרו שרידי ימי קדם? עוד נשאר משהו מאז?". הרב השיב "הדבר היחיד ששרד בירושלים 'מזמן הבית' ועד עתה - זהו ה'שנאת חנם', היא עדיין מבעבעת שם, והשטן חוכך ידי בהנאה..."

בנין הבית מחדש מתחיל בפניו ההריסות. נִפְנָה מלבנו שנאת חנם, קנאה וצרות עין. נטהר נפשנו ובלבבנו משכן נבנה, באותנטיות 'כמו פעם' - רק ללא שנאת חנם 'של פעם'. נזכה לראות בנחמת ציון וירושלים.

בהצלחה בעבודת הקודש! יחיאל מיכל מונדרוביץ'
123ymm@gmail.com

(מתוך גיליון אספקלריא)

כניסה' בכתב יד המלך, ומלווהו אחר כבוד ללשכת המלך האישית. בכניסתו קד למלך, שמביט בו בתימהון "מי כבודו? איך נכנסת?" והיהודי בנימוס "הלוא אתה, אדוני המלך, שִׁכְרַתְּ אותי שיצירתי אותי". התבונן בו הקיסר בתימהון, ולאחר רגע קרא לעברו "אני רציתי דמות של יהודי אותנטי, מזוקן ולמוד סבל! דמותך 'החדשה' - מגולח והדור - כאלה יש לי אלפים! לא צריך אותך!".

גלינו מארצנו, ואף נתרחקנו מעל אדמתנו. כמה כואבים אנו את ה'חורבן'? האם ילדינו שומעים מאתנו על רגשי רוממות קדושת המקדש? האם אנו ממלאים את חובתנו להנחילם כמיהה 'במהרה יבנה במקדש'?

מה מידת הגעגוע שלנו לדרכי ציון האבלות, דרכיה וסגנונה? האם מלך המשיח יזהה אותנו? האם נותרנו אותנטיים? המנהג בימי בין המצרים להקדיש שיעורים על עבודת

על דא ועל הא

**הוא הוסיף וסיפר לי על קרוב משפחתו
שרצה להשיג דבר מה בלתי מושג. "אמרתי לו:
תתעקש בתפילה. תתפלל שוב ושוב,
בתחינה, בדמעות, בעקשנות!"**

גם בתפילה זה כך: העקשן יצליח!

הוא הוסיף וסיפר לי על קרוב משפחתו שרצה להשיג דבר מה בלתי מושג. "אמרתי לו: תתעקש בתפילה. תתפלל שוב ושוב, בתחינה, בדמעות, בעקשנות!" הוא התפלל משך חודשים ארוכים - והוא השיג את מבוקשו!

המילים הללו, מקולמוסו של רבי יהודה החסיד, צריכים להיתלות בראש כל חוצות, במיוחד בדור כמו שלנו, דור בו כל אחד סוחב עמו איזה 'פֶּעֶקְעֵלֶע' (חבילונת) ורוצה לפעול אצל ריבון העולמים. רבי יהודה החסיד מלמד אותנו איך נוכל להתעלות מעל הטבע ומעל מה שנגזר עלינו. ממש כמו ילד שרוצה משהו והוריו אינם ששים לתת לו, אבל אם הוא יתעקש ויתעקש משך ימים, שבועות וחודשים, בבכי, בתחינה, בדמעות - סופו שהוא יקבל. וזה אצל הורים פיזיים שארנקם מוגבל ועצביהם אנושיים. אז אצל מלך מלכי המלכים?

איך התבטא הגאון החסיד מווילנה? העקשן יצליח! מסתבר שגם בתפילה זה כך: העקשן יצליח!

(המבשר, ייש"כ להרב פנחס זרביב, מכון 'למעשה'.
לתגובות ולחומר נוסף 02-560-9000 | info@dirshu.co.il | gmail.com@p0583271323)

הרב יקותיאל יהודה גנזל

בסדר הלימוד ב'חוק לישראל', ביום שלישי בשבוע שעבר, הופיע קטע עוצמתי מתוך ספר חסידים לרבנו יהודה החסיד.

אצטט מלה במלה, ברשותכם:

"יש אדם שאינו זכאי שיקבל המקום תפילתו. אלא בעבור תוקף תחנונים ודמעת עיניו אשר תמיד בוכה ומתחנן, אף על פי שאין בידו זכות ומעשים טובים, מקבל הקדוש ברוך הוא תפילתו ועושה חפצו".

מי שהסב את תשובת ליבי לקטע זה, הוא הרה"ח ר' שלמה יחיאל טויבער שליט"א ממונסי שבארצות-הברית, שהוסיף וציין: "דבריו הקדושים של רבי יהודה החסיד, מקודשים בעיני העם היהודי ומקובלים בסילודין. כמה דברים אנחנו עושים ולא עושים רק 'כי כן כתב רבי יהודה החסיד בצוואתו'. הרי לנו דבריו הקדושים מקבלים תוקף ועוז כתורה מסיני. ואם כן, מדוע שלא ניקח את הדברים הללו כדרך חיים, דרך תפילה, דרך להשיג כל דבר".

"יש לנו שני יהודים שנתפסו בחשד להברחה" - סיפר הגוי לרבי בהתפעלות - "הם הסכימו להישבע על חפותם, אולם משנדרשו לחתום על כך - סירבו והעדיפו להישאר במאסר מאשר לחלל שבת!". כשיצא הגוי, ניגש עוזרו היהודי אל הרבי ולחש לו באזנו...

להישבע לשקר ר"ל הוא מוכן, אבל על שמירת שבת הוא ימסור את נפשו - מדוע?

שנתפסו כי הבריחו סחורה, ונאמר להם שאם יישבעו שאין הדבר נכון ומעולם לא הבריחו סחורה, ייפטרו מן העונש. עמדו ונשבעו. נאמר להם שהם צריכים לחתום על שבועתם, ואז אמרו היהודים שאינם יכולים לחתום כי שבת היום. הא לך יהודים שמוכנים להיחבש בבית האסורים ובלבד שלא לחתום את שמם ביום השבת. כשיצא הגוי, ניגש עוזרו היהודי אל הרבי ולחש לו באזנו: "הלא מפורסמים הם יהודים אלו למבריחי סחורה, ואם כן נמצא שבשבועתם נשבעו על שקר. וכי שבח גדול הוא עבורם שאינם רוצים לחתום ביום השבת?!"

השיב לו הרבי: למה לא תבין? ילד יהודי, כל אימת שהוא נוגע במוקצה, ברגע כמימריה צועקת עליו אמו בבהלה גדולה: שבת! שבת! צעקות אלו נחרטות במוחו ונבלע בדמו שאסור לחלל את השבת, ולכן באיזה מצב שיהיה, נזהר היהודי שלא לחלל את השבת. מצד שני, כל פעם שהאם מבטיחה לו משהו ואינה מקיימת את הבטחתה, לומד מכך הילד שמותר לשקר..."

בברכה
י. פ.

ראיתי את המאמר שהבאתם אתמול מהרב חיים ולדר הי"ו, על הזהירות הנדרשת מהורים ומחנכים שלא להבטיח לילדים הבטחות לדברים 'גדולים', בלי שיהיה לכך כיסוי אמיתי. כמובן, שעל אחת כמה וכמה יש להיזהר מלהבטיח ללא כיסוי כלל - ועל כך ברצוני להביא סיפור שראיתי בחוברת 'הבינני', משיעוריו של הגה"ח רבי שמעון שפיצר שליט"א, ואצטט מילה במילה:

שמעתי מהרה"ח רבי ישראל גאלדהאבער שליט"א, כפי ששמע מהחסיד רבי נחום מנדל ציילינגאלד ז"ל, שבמקום מגוריו של הרה"ק רבי ישראל מסטאלין זי"ע היה איזה גוי שהיה ממונה על החוקים, ואם היה אחד מבריחי סחורה כדי להתחמק מן המכס, היה זה מתפקידו שלו לטפל בו.

מעט לעת היה גוי זה מגיע להתיעץ עם הרה"ק מסטאלין והיתה ביניהם ידידות. היה לו לגוי זה עוזר יהודי שסטה ר"ל מן הדרך, והיה עוזר לו בכל מה שצריך. ופעם הגיעו שניהם אל הרה"ק כדי להתיעץ עמו בדבר מה.

תוך כדי שיחתם, ביקש הגוי להראות להרה"ק את גדלותם של היהודים האדוקים ביהדותם, ואמר לרבי: "יש לנו שני יהודים

פרשת השבוע

נענה היהודי ואמר: "אף אחד לא ישכנע אותי לבטל את התכנית. רק אם רבה של וילנא יורה לי - אציית לדבריו!". אז הפתיע אותו רבי חיים עוזר וגילה לו: "אני הוא הרב של וילנא!"...

מעשה שסיפר מרן הגר"ח"ע גרוזד'נסקי זצ"ל למרן הגרא"מ שך זצ"ל

התורה והיהדות, רחוק מאירת 'אלול' ששררה ברחובות ליטא בימים קדושים אלו ולהיות בנכר, באוירה המנוכרת והקרה של מקום המרפא, והיתה לו מכך עגמת נפש נוראה, צער איום עד למאוד.

בשבת שובה, במנחה, ראה בבית הכנסת אדם שחזות פניו העידה עליו שאינו מכאן. ניגש אליו וקידם את פניו בשמחה: "שלום עליכם, מיהו מר?" השיב הלה: "יהודי מאמריקה". "ומה מעשיו כאן?" שאל אותו. סיפר האיש כי היה לו אח

אלה מסעי בני ישראל... על פי ה' (במדבר לג א-ב)

מרן הגרא"מ שך זצ"ל סיפר פעם מעשה מופלא ששמע ממרן הגר"ח"ע גרוזד'נסקי זצ"ל, שבדידיה הווה:

פעם הורו הרופאים לרבי חיים עוזר לנסוע למעיינות המרפא בקארלסבאד, והיה עליו לשהות שם פרק זמן קצוב, שכלל גם את הימים הנוראים, דבר שלא הורגל בכך, כי תמיד חוזר היה ממקום הנופש ל'שבת סליחות'. הוא התמרמר על כך מאוד ולבו היה דווה עליו, על מה עשה לו ה' ככה, מדוע נגזר עליו להיות רחוק ממרכזי

בפטרבורג, וזה עתה נפטר. אמרו לו מכריו: מדוע שהאלמנה תנשא לאיש זר והילדים יסבלו תחת ידו של אב חורג? הלא עדיף שהוא, הגיס, ישא את גיסתו האלמנה וידאג לבני אחיו. הרעיון נראה לו, והוא כתב על ההצעה לאלמנה, וגם בעיניה מצא הדבר חן, והם נדברו להפגש מחר בדאנציג, שם ישאנה לאשה כדת משה וישראל.

שמע רבי חיים עוזר את הדבר ונחרד: "הלא אשת אח שיש לה בנים, ערוה היא, ואיסור גמור לקחתה!". משראה שהלה אינו משתכנע, אמר לו בחכמתו: "כסבור מר שזוהי חומרא של ה'חיי אדם'? הנני להראותו שזהו פסוק מפורש בחומש!" - נטל את החומש, פתחו, והראהו את האיסור וחומרותו.

נענה הלה ואמר: "יאמין לי מר, שאינני משתכנע משום אדם, ואיש לא ישכנעני לבטל את תכניתי. אבל אם רבה של וילנא יורה

לי כן - אציית לדבריו!".

או אז הפתיע רבי חיים עוזר את אותו אדם ואמר לו: "אני הוא הרב של ווילנא!"... ואכן שכנע אותו לבטל את תוכניתו. אמר רבי חיים עוזר: "עתה ידעתי מדוע הוצרכתי להשאר בקארלסבאד לימים הנוראים!"...

סיים מרן הגרא"מ שך את סיפור המעשה ואמר: "ראו נא, כי כדאי לפני הקב"ה להשאיר את רבן של ישראל בנכר, בימים הקדושים והנוראים, מחוץ לקהילתו הגדולה ולמרכזי התורה והיראה שהורגל בהם; כדאי לו לגרום לו לעגמת נפש עד לדכדוכה של נפש, ואף כדאי היה לגרום לאותה חולשה של בריאותו שאילצתו להשאר שם - כל זה כדאי היה לפניו כדי להציל יהודי אלמוני, יהודי פשוט, מלעבור על איסור!".

(גיליון דברי תורה - בעלזא)

השו"ת היומי

ש"ס חתנים ללא חשש ריבית

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

שעת התשלום, הרי זה ריבית. ואע"פ שאם יש ברשות המוכר ש"ס בשעת ההזמנה, ישנו היתר של 'יש לו', אבל כיום בדר"כ אין בחנות ש"סים, וכשלקוח מזמין ש"ס המוכר שולח הודעה להוצאת הספרים שיביאו ש"ס לכתובת הלקוח, לכן אין בזה היתר "יש לו". וכמו כן היתר "יצא השער", לדעת כמה פוסקים לא שייך כאשר הלקוח קבע זמן שאינו רוצה לקבלו עד אותו זמן, וכמבואר בספר ברית פנחס פרק ח',

ויש להוסיף, שכאשר המוכר מפרש ומודיע שהוא נותן לו במחיר מוזל רק משום ששילם מראש, ואם לא היה משלם מראש ישלם מחיר יקר - לא מועילים ההיתרים הנ"ל.

וכיון שהדבר מצוי, חשוב מאד בכל חנות לערוך היתר עסקא, וחובה על הלקוחות לדרוש מהמוכר שיעשה היתר עסקא ויצטרף לעסקים הכשרים שבמדריך כשרות שע"י בית ההוראה לעניני ריבית.

שאלה: נכנסתי לחנות ספרים על מנת לקנות ש"ס לחתן שלי, והחתן ביקש שאביא לו את הש"ס רק לקראת החתונה, כדי שיוכל להביאו היישר לדירה החדשה. לכן אמרתי למוכר שאשלם כעת כפי מחיר ש"ס כיום, והוא יביאו לחתני בעת חתונתו. אמר לי המוכר שידוע לו שבגלל מצב הקורונה מחירי הש"ס אמורים להתייקר באופן משמעותי בתקופה שעד החתונה, והוא חושש שיש בזה איסור ריבית אם אשלם היום ואקבל את הש"ס בזמן היוקר. האם אכן יש בזה ריבית?

תשובה: יש בזה איסור ריבית, ואין לעשות כן אלא רק בחנות שיש לה היתר עסקא, ואם אין היתר עסקא, יכול לשלם ולקבל 'קרטיספר' על הסכום ששילם, באופן שכשיתייקר הש"ס יוסיף על התשלום.

והטעם, שכשמשלם מראש והמוכר שומר לו את המחיר לפי

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

מישהו סיפר לי על מעשה לא ראוי שעשה פלוני הקרוב ללבי, ויש לי השפעה עליו ואני חפץ להוכיחו. אולם - הרי אסור לי כלל להאמין לדברים?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר 'חפץ חיים'

שלושה [כדי שיגיעו הדברים לאוזני אותו אדם ויתקן את מעשיו]. אך הוסיף החפץ חיים (כלל ו שם וכלל ד ס"ק כו), שמכל מקום אם לב השומעים נוטה קצת שהדבר אמת, יש להם להוכיחו [אף שהמספר לא אמר זאת בפני שלושה]

(ב) כל ההיתר לחקור ולברר אם הדבר אמת, הוא רק אם יש תועלת בבירור הענין, וכמו שסיים כאן - שאם יתברר שהוא אמת יוכיחוהו על זה. אבל אם אין בכך שום תועלת, אסור לברר ולחקור אם דברי הגנאי נכונים. וכן כתב לקמן (רכילות כלל ו באמ"ח ס"ק ב) לענין רכילות, שאם סיפרו לו שפלוני דיבר אודותיו, והדבר אינו נוגע לו על להבא, אסור לו לחקור אצל אנשים מה דיבר פלוני אודותיו, כי בודאי יכשל על ידי זה בכמה איסורים, ובפרט באיסור 'לפני עור' שמכשיל הוא בכך את המשיב לו באיסור רכילות.

(ג) כל עוד לא הוברר לשומעים שהדבר אמת, יש שדייקו (רגשי חיים) מלשון החפץ חיים כאן שאין חיוב להוכיחו מחמת הספק, והוסיפו (שם), שלעיל (כלל ד באמ"ח ס"ק טז וס"ק כד) הסתפק הח"ח בזה האם על סמך מה ששמעו מהמספר שפלוני חטא חייבים להוכיחו או לא. ועל כל פנים במקום שנראה לשומעים שהדברים הם נכונים, מבואר (שם ס"ק כד) שעליהם להוכיחו.

כיצד עלינו לנהוג, כאשר מישהו מספר לנו על מעשה לא ראוי שעשה פלוני הקרוב ללבנו ויש לנו השפעה עליו. אנו חפצים להוכיחו על המעשה הזה, אולם - הרי אסור לנו כלל להאמין לדברים?

בנושא זה עוסק ה'חפץ חיים' בהלכות הנלמדות היום (כלל ז' מהלכות לשון הרע סעיפים א'-ב'). וכך הוא כותב: "איסור קבלת לשון הרע הוא, אפילו אם המספר מספר את הדברים בפרסום לפני כמה אנשים" [- דהיינו, שאז יש לכאורה מקום לסבור שהדבר אמת], אף על פי כן אין להחליט מחמת זה שהדבר אמת, רק יש להשומעים לחוש לזה ולחקור את הדבר, ואם יתברר להם שהדבר אמת, יוכיחוהו על זה".

בביאורים ומוספים מציינים על דברי ה'חפץ חיים' כאן, מספר נקודות למעשה:

(א) אם המספר לא סיפר זאת בפני שלושה, אלא רק לאדם אחד או שניים, כתב החפץ חיים לקמן (לשון הרע כלל י באמ"ח ס"ק כד) ולעיל (כלל ו באמ"ח ס"ק ד) שהשומעים אף אינם מחויבים לחקור אם דברי הגנאי הם אמת כדי להוכיחו על זה, אלא יחזיקו את הדבר כמעט קרוב לודאי שהוא שקר. כי אם היה הדבר אמת, לא היה אומר דבריו בסתר אלא בפרסום בפני

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לכל אדם יש תלמידים!

יומא דף פו

היכי דמי חילול השם, רבי יוחנן אמר כגון אנא דמסגינא ארבע אמות בלא תורה ובלא תפילין

אחוזים גדולים אל חלקו, כן יש לכל אחד רווחים ממה שישראל עושים בזכות השפעתו.

ואצל ירבעם בן נבט נאמר "על חטאות ירבעם אשר חטא ואשר החטיא" (מ"א טו ל), הלא גם להחטיא הוא חטא, ומה חזר הכתוב וחולק לשנים "חטא והחטיא", אלא ש"חטא" הוא חשבון החטאים שעשה בעצמו, ו"החטיא" הוא האחוזים שהוא מקבל מה'בית חרושת שלו'!

"ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד", מה מבטיח את האדם להיות ככוכבים "לעולם ועד", אם הוא ממצדיקי הרבים! ולהיפך "המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה", שהרי איך יכול הוא לשבת בגן עדן כאשר תלמידיו נפוצים בכל הארץ, איך אפשר לעשות תשובה שבכל פעם חדשים לבקרים נולדים לו סיבות נוספות לעשות תשובה.

והגע עצמך, משה רבינו רבן של ישראל שנאמר עליו "צדקת ד' עשה ומשפטיו עם ישראל" (דברים לג כא), כל הזכויות של כלל ישראל נזקפות לזכותו, ומכ"מ בפעם אחת ויחידה שחסר היה איזה לימוד שהיה יכול ללמד לכלל ישראל כבר נאמר "יען לא האמנתם בי להקדישני". כמה צריך כל אחד להזהר ולדקדק אולי גורם על ידי מעשיו חילול שם שמים, אולי היה יכול לקדש שם שמים ללמד לאחרים לשמור ולעשות! (עפ"י דברי אגדה)

(פניני אי"ש)

יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל (במדבר כ' יב), החטא של משה רבינו היה שמנע קידוש שם שמים, שמנע מקהל ישראל את הלימוד שיכלו ללמוד מזה.

והתנא אומר (אבות פ"ה מ"ח) "כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו וכל המחטיא את הרבים אין מספיקין בידו לעשות תשובה". ונראה שאין ממוצע - איננו בכלל מזכה ואיננו בכלל מחטיא - זה לא יתכן, כי כל אחד יה' מי שיהי' יש לו תלמידים, ואחר מאה ועשרים יראו לו חשבון של תלמידים הרבה מה שבחיינו לא חלם מעולם שהוא ה"רבי" שלהם, כי הלא רואים את הליכותיו והנהגתו, וכך באופן ישיר או בעקיפין הוא משפיע ומלמד לאחרים, כאשר אדם הולך ללמוד וחבירו רואה אותו ואומר לעצמו הלא אני לא גרוע ממנו למה אני מוותר על זה, הרי הוא משפיע עליו לטובה, וה"ה להיפך, "ר' יוחנן אמר היכי דמי חילול ה' דמסגינא ד' אמות בלא תורה ובלא תפילה" (יומא פו ע"א), משום שאז איש פשוט לומד ק"ו לעצמו, אם לר' יוחנן מותר ללכת ד' אמות בלא תורה ובלא תפילה, אם כן לי מותר לוותר לגמרי על הלימוד.

ולא לחינם מתפלל כל אחד "ותן בלבנו להבין ולהשכיל ללמוד וללמד לשמר ולעשות", כי זה ברור שכל אחד מלמד לאחרים! וכמו שאחד בונה ומקים בית חרושת גדול וכל שנה נופלים

להתחיל את היום ברגל ימין
 חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
 הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:
dirshu@dirshu.co.il

הפורתח בכל יום..
 המייל היומי של 'דרשו'.

ב'כורעים' במוסף של ראש השנה - האם מותר לכרוע על גבי שטיח קבוע?

מדבריו שיש פנים לחומרא שלא לכרוע אף על שטיח כזה, במקום שנוהגים להחמיר בכך).
ומי שאין בהישג ידו דבר שיוכל לחצוץ בינו לרצפה, יטה את גופו הצידה בעת הכריעה, משום שבאופן זה אין הכריעה נחשבת כהשתחויה.

[שו"ע תרכא, ד, ומשנ"ב יד; ביאורים ומוספים דרשו, 15-16]

בחזרת הש"ץ שבתפילת מוסף של יום הכיפורים, אומרים את 'סדר העבודה', שבמהלכו כורעים כמה כריעות. ומכיון שאסור להשתחוות לה' על רצפת אבנים באופן שהפנים נוגעות ברצפה, נוהגים להניח מגבת וכדומה על הרצפה בעת הכריעה.
ושטיח הקבוע בריצפת בית הכנסת - נחלקו פוסקי זמננו אם הוא נחשב כחציצה לענין זה, אך שטיח שמדי פעם מוציאים אותו ממקומו כדי לנקותו, לכל הדעות נחשב כחציצה; (ויש שנראה

אם שכחו להציב 'סטנדר' נוסף לחזן במוסף של ראש השנה - האם ראוי לכרוע ב'כורעים'?

אחרים הוא מסוגל לכרוע על ברכיו ולשוב ולעמוד ללא הזות הרגלים ממקומו.
ובדיעבד, אם לא עשו כן, ראוי שליח הציבור לכרוע אף כשרגליו זזות ממקומו, מפני שיש אומרים שתזוזה כזו שהיא לצורך התפילה, אינה נחשב ל'הפסק'.

[שו"ע תרכא, ד, משנ"ב טו-טז, ושעה"צ ז; ביאורים ומוספים דרשו, 18]

בהמשך לאמור: בשעה שהציבור כורע על ברכיו בתפילות יום הכיפורים, אף שליח הציבור כורע על ברכיו. ובשעת הכריעה, אסור לשליח הציבור להזיז את רגליו ממקומו, שהרי הוא באמצע תפילת 'שמונה עשרה', ולכן, נהגו כבר מאות בשנים, להעמיד 'סטנדר' (= עמוד תפילה) לפני עמוד התפילה הקבוע של שליח הציבור, ושליח הציבור משתמש בו בתפילת מוסף במקום העמוד הקבוע, ולפני הכריעה מזיזים את הסטנדר מלפניו, ובתמיכת

מדוע נקרא יום הכיפורים 'כיפורים' בלשון רבים?

לפני גיל 'בר מצוה'; ומאידך, יש שמזכירים אף נשמת תינוק שנפטר, כיון שלכל נשמה ישנם חשבונות מ'גלגולים' קודמים.
וכמו כן, ישנם מנהגים חלוקים בנוגע לאמירת 'יזכור' בשנה הראשונה לאחר הפטירה. וניתן לומר 'יזכור' ביחידות, אולם, לכתחילה יש להקפיד על אמירתה בציבור, כנהוג.

[שו"ע תרכא, ו, ומשנ"ב יח-יט; ביאורים ומוספים דרשו, 20]

יום הכיפורים נקרא בתורה 'כיפורים' בלשון רבים, משום שנדונים ומתכפרים בו הן החיים והן המתים; ולכן, יש הנוהגים לנדור ביום הכיפורים נדרי צדקה לעילוי נשמת המתים, לכפר עליהם בזכות הצדקה.
וכן נוהגים לומר ביום הכיפורים את תפילת 'יזכור' על קרובי המשפחה. ויש נוהגים שלא להזכיר בתפילת 'יזכור' קרובים שנפטרו לפני גיל עשרים, ויש שאינם מזכירים את אלו שנפטרו

* בליל יום הכיפורים, יש הנוהגים ללון בבית הכנסת. ויש שכתבו, שראוי לישון בבית כרגיל, כדי שיוכלו להתפלל למחרת בעירנות ובכוונה.
* מצוה על כל ישראל, אנשים ונשים, להתוודות ביום הכיפורים; ומנהג ישראל להתוודות בערב יום הכיפורים וביום הכיפורים עשרה וידויים.
* זמן תפילת מוסף לכתחילה, הוא לפני סוף השעה ה'זמנית' השביעית, שהוא כחצי שעה לאחר זמן 'מנחה גדולה'. ומן הראוי להתחיל תפילת מוסף לפני זמן מנחה גדולה.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם חובה לאכול בשר בשבת וביום טוב?

נעשית לצורך השבת. וכמו כן, אכילת בשר ביום טוב, יש בה מצוה מחמת מצוות השמחה; ואף שעיקרה של השמחה באכילת בשר ביום טוב, הוא בבשר קרבנות השלמים בזמן שבית המקדש קיים, מכל מקום, אף באכילת בשר בזמן הזה יש שמחה, ולכן יש בה מצוה. [משנ"ב תקעב, ו; ביאורים ומוספים דרשו, 6-7]

אכילת בשר בשבת וביום טוב, אינה חובה; ולכן, אדם שנדר שלא לאכול בשר במשך תקופה מסוימת, אין להניח שכוונתו לימות החול בלבד, והנדר חל אף על השבתות וימים טובים שבתקופה זו.

אולם, למרות שאין אכילת הבשר בשבת חובה, יש בה מצוה; ולכן, מי שנדר שלא לאכול בשר בשבת, מתיירים לו את הנדר בשבת עצמה, וכדין התרת נדרים בשבת, שמוותרת כאשר היא

הלוח היומי

כ"ז בתמוז | רבי אהרן ב"ר משה ברכיה זצ"ל, ממודינא-איטליה, בעל מעבר יבק

בימים שבין כ"ג עד כ"ז בתמוז תקי"ט, התקיים הוויכוח הידוע עם הפרנקיסטים תלמידי המשומד שר"י יעקב פראנק, בו הובסו הללו בידי רבני המשלחת בראשות רבי חיים כהן רפאפורט מלבוב, וכתוצאה מניצחון הרבנים בוויכוח התבטלה גזירת שריפת התלמוד שנגזרה אז וליהודים הייתה אורה. אולם הבעש"ט התעצב ואמר, כי השכינה מייללת על האיבר שנחתך מעם ישראל ואין להם תקנה.

יום זה מובא בספר זכירה כאחד מהימים שאינם טובים להקזת דם.

יארצייט:

שצ"ט: רבי אהרן ב"ר משה ברכיה זצ"ל, ממודינא-איטליה, בעל מעבר יבק (כמניין 112 הפרקים בו), אשמורת הבוקר ועוד.
תר"ב: רבי נחום ב"ר זליג טרייביטש זצ"ל, אב"ד ניקלשבורג, בעל שלום ירושלים, קובץ על יד ועוד.
תרל"ח: רבי יחיאל מיכל ב"ר זאב וולף זצ"ל, מפרושניץ.
ת"ש: רבי סיני ב"ר ברוך (מגורליץ) הלברשטם זצ"ל, מצאנז-ז'מיגראד, בעל חמדה גנוזה.
תשמ"ז: רבי יואל ב"ר חנוך העניך דב טייטלבוים זצ"ל.
תשס"ב: רבי נחמן ב"ר מאיר בולמן זצ"ל, משגיח ישיבת אור שמח.

כל מעשה יכול להכריע את הכף

מרן הגרי"ז מבריסק אמר: יתכן מצב של רוב זכויות בעולם, ואומרים למשיח "תלך ותגאל את ישראל", ואדם אחד יעבור על איסור דרבנן ויכריע בחזרה את הכף ויעצרו את המשיח בדרך. והוסיף, אדם צריך להעריך כל פעולה שעושה ולגשת למעשיו יותר ברצינות. (רבי ועלוול דער איידלמאן עמ' 109)

נשתדל לזכור שכל מעשה שלנו יכול להכריע את הכף ולהביא את המשיח או ח"ו לעכבו מלהגיע.

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il